

An abstract black and white ink drawing. On the left, there are large, thick, swirling lines that resemble a stylized eye or a vortex. From the center, a series of thin, horizontal lines extend to the right, where they meet a more complex, dark, and textured shape that looks like a stylized figure or a cluster of elements. The overall composition is dynamic and expressive.

Zlom mysle

Aga Majáková

Obsah

<i>Terárium</i>	10
<i>Prie(past)</i>	12
<i>Vlastná (ne)vina</i>	14
<i>Čo ak?</i>	15
<i>Zlo(m) mysle</i>	16
<i>(M)editácia</i>	17
<i>Dar (dez)ilúzie</i>	18
<i>Za sklom</i>	19
<i>Zámer</i>	20
<i>Z(jed)notená línia</i>	21
<i>Stannum (a) nik</i>	22
<i>(Ne)moc rozhodnutia</i>	23
<i>Ruina</i>	24
<i>Kompromis€</i>	25
<i>Prasklina</i>	26
<i>Neľúbozvuk mysle</i>	27
<i>Dieťa postmoderny</i>	28

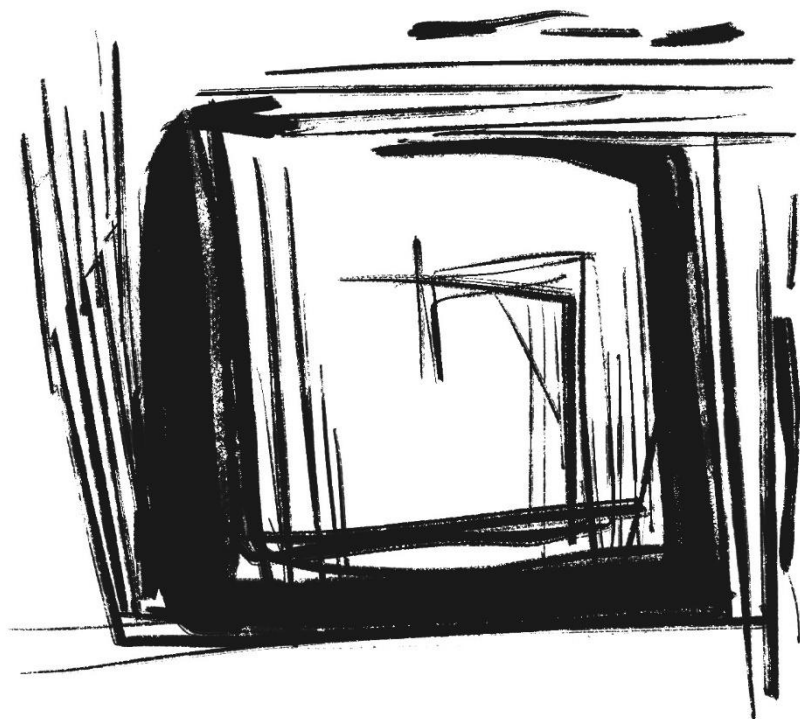
Roz(z)lomená	29
Boží (ne)pokoj.....	30
Sladká slza.....	31
Vo svetle nádeje	32
Podaj mi dlaň	33
Experiment	34
Nalo(mená) sémantika.....	36
Bolešť.....	37
V kvapkách dažďa.....	38
Jeden krok.....	39
Farebnosť tmy	40
Vy(tvár)ovaní	41
Ť(vedome)nie.....	42
Hra tieňov	44
Brána čaká	46
Hraná hrana	49

Knihu venujem bezhraničnej plnosti ľudskej duše.

Terárium

Vrážam hlavou do sklenej steny, ktorá sa nedá prekonať, neviem cez ňu prejsť, hoci sa dívam priamo na svet za jej sklenými rohmi. Vrážam do nej hlavou celé dni, rukami do nej búšim v každej chvíli až do úplného vyčerpania a tmy, vtedy umorená ťažobou tejto prekážky zaspávam hlbokým spánkom unavenej ľudskej bytosti. A ráno, keď opäť otvorím oči, viem, že som stále zavretá v sklenenom kvádri, z ktorého niet úniku, niet cesty von, aspoň nie takej, ktorú by som dokázala vidieť, ktorou by som sa dokázala vydať novým smerom. A tak búšim hlavou do sklenej steny v nádeji, že sa raz rozbije a ja budem slobodná, a ja budem mojou dušou a nie mojou myslou. Jedného dňa, keď som zasa do úmoru udierala do hrubého skla, ma zrazu zdvihli čiesi ruky a položili ma na vrch steny... ...na miesto, kde stena končila. Bolo to vo výške tesne nad mojou hlavou. Čiesi ruky ma tam vyložili a moja hlava a predná časť tela boli celé vonku z toho skleneného väzenia, v ktorom som ďalej zotrvala už len nohami. V tej chvíli som videla po prvý raz panorámu vonkajšieho sveta bez skla, videla som tie isté

farby, a predsa boli iné. Stačí pár krokov a som slobodná. No vtedy, ako som bola opretá o vrchol steny a pevne ju zvierala rukami, som sa pustila. Vrátila som sa späť do svojej sklenej pasce, pozorovala svet, aký je krásny a plný farieb a búchala si hlavu o hrubú sklenú stenu len kúsok od jej vrcholu, ktorý by sa dal jednoducho preliezť a bola by som vonku.

Prie(past)

Spadol horizont

Zostala tma?

Zostalo svetlo?

Nie, niečo sa pohlo

Ale stojím tu len ja

Len ja som súčasne

Otázkou i odpoveďou

„Na čo?“ pýtam sa...

Ale v prázdnote

Sa hľadá ťažko.

Lebo hoci kričíte

Z plného hrdla

A váš hlas sa ozýva

Útrobami duše

A dopadá späť

Do zranených slúch